

R.K. Parochie H. Norbertus

NORBERTUSBODE

Jaargang 10, nummer 3, herfst 2023

Thuiskomen

Thuis staat de deur
altijd open,
wat er ook gebeurt

Eén van ons:
Hannie, glans
in het leven

Nando: thuis in
twee werelden

Henri Nouwen,
De terugkeer van
de verloren zoon

Alles Kidz
Fleur en Tigo:
Ons huis, een fijne plek

Thuiskomen bij God, bij Maria en bij elkaar

Vlak voor zijn bezoek aan de Wereldjongerendagen in augustus in Lissabon was paus Franciscus in Fatima, waar een Spaans meisje van 16, Jimena, een wonder meemaakte. In tweeënhalf jaar waren haar ogen steeds slechter geworden maar na de H. Communie in de H. Mis kon ze plotseling weer helder zien. Het geloof doet soms wonderen in het leven van jonge mensen...

Met velen waren ze naar de Wereldjongerendagen gekomen om het geloof vreugdevol te vieren. Net als bedevaartgangers naar Lourdes vertelden ze dat ze zich er thuis voelden door de fijne, vredevolle sfeer. Ze mochten deze genadevolle dagen ervaren als thuis-komen in de kerk van Jezus...

Als kind thuiskomen

'Thuis' is waar een kind mag zijn zoals het is, met zijn sterke én zwakke kanten. Waar het zijn gevoelens en ervaringen met iemand kan delen. Waar iemand na schooltijd luistert naar zijn verhalen. Iemand die met hem kan lachen én huilen.

Het gezin is immers een leerschool voor het leven. Daar leert een kind liefde te ontvangen en te geven, de basis voor zijn persoonlijke ontwikkeling. Het leert er vertrouwen te hebben in anderen en in de toekomst. Het vindt er zijn levensroeping en leert hoe later actief te zijn in samenleving en kerk. Weten dat er een thuis is waar de deur altijd openstaat, wat er ook gebeurt, is een zegen!

Thuiskomen in het geloof

Drie jaar begeleidde Jezus zijn leerlingen in het geloof door uitleg te geven over de komst van Gods Koninkrijk. Geleidelijk aan ontdekten ze dat Jezus de Weg, de Waarheid en het Leven is. Hun eigen weg was niet altijd recht: door twijfel, angst en een klein geloof volgden ze ook kronkelpaden.

Net als Jezus' leerlingen zijn wij pelgrims onderweg maar ieders weg met God is persoonlijk. Wel kunnen we elkaar inspireren om ons levensdoel voor ogen te houden. We hebben tenslotte de opdracht elkaar te helpen de weg naar de hemel te vinden.

Toen de pastoor van Ars, Jean-Marie Vianney, voor zijn eerste benoeming op weg was naar Ars, vroeg hij aan een herdersjongetje: "Toon mij de weg naar Ars, dan zal ik je de weg naar de hemel wijzen." Die weg heeft de latere heilige Jean-Marie Vianney inderdaad aan vele mensen gewezen...

Kansen genoeg om te getuigen van het goede nieuws dat Jezus is komen brengen. Samen op bedevaart gaan naar een heiligdom van Maria of een andere heilige is inspirerend. Je ontdekt nieuwe dingen in het geloof en voelt je dieper en liefdevoller met elkaar verbonden.

“Toon mij de weg naar Ars, ik zal je de weg naar de hemel wijzen

Thuiskomen bij God

Het einddoel van ons leven is thuiskomen bij God in de hemel. Daar mogen we genieten van zijn eeuwige liefde, vrede en vreugde. We mogen er thuiskomen bij Jezus, Maria, de engelen en de heiligen. Onze geliefde overleden familieleden, vrienden en bekenden hopen we er terug te zien.

Goede reis op de weg van het geloof en een behouden thuiskomst! ■

Pastoor Marc Massaer

Huiszegen

Dat je huis je mag verwelkomen,
dat het een plaats mag zijn van beschutting,
van vriendelijkheid, van gastvrijheid,
een wenkende lamp in het donker,
onderdak voor vragen, lachen en dromen,
plek van stilte, helen en genezen,
een veilige plaats voor vreugde en tranen,
een thuis, vervuld van God. ■

Christus + Mansionem + Benedicat

20 C + M + B 23

Christus + zegene + dit huis

In meer dan één wereld thuis

Nando Lenior vergelijkt het begin van zijn levensverhaal met de Bijbeltekst over de uittocht van de Israëlieten uit Egypte naar Het Beloofde Land. Veel Joden betwijfelden of ze het zouden halen, en verloren onderweg vaak de hoop en het vertrouwen.

Ook Nando verruult een armoedig bestaan in Brazilië voor een land vol beloften: op zevenjarige leeftijd komt hij als adoptiekind naar Nederland. Hij groeit op bij zijn nieuwe ouders en twee zussen in Hilvarenbeek en doet zijn best zich aan te passen. Door het gemis van zijn moeder en halfbroertje voelt hij zich echter ontheemd. Daarnaast moet hij verwerken dat hij zijn adoptie een tijd moest afwachten in een kindertehuis. Hij voelde zich er 'opgesloten', gewend als hij was dagelijks door de straten van zijn dorp te wandelen.

Vlucht naar Brazilië

In Nederland voelt Nando zich niet voldoende thuis. Dat resulteert in een vlucht naar zijn geboorteland als hij vijftien jaar is. De urgentie is zo groot, dat hij zijn familie in Nederland niets van zijn plannen laat weten. Gelukkig voor hen belt zijn bezorgde Braziliaanse oma naar de Nederlandse ouders. Deze vrouw had hem eerder graag willen opvoeden, ondanks haar grote gezin.

Nando keert terug maar zal nog vaker op die manier naar zijn geboorteland vertrekken. Door de bezoeken aan zijn biologische moeder ziet hij in dat zij de keuze hem te laten adopteren, enkel heeft gemaakt om hem te beschermen. Het verzacht zijn innerlijke strijd over het waarom van zijn adoptie. Hij kan zich in Brazilië weer thuisvoelen, omdat hij een sterke band met zijn moeder heeft. Ook met zijn oma van vaders kant blijft hij een liefdevolle relatie onderhouden. Zijn Nederlandse ouders betekenen eveneens veel voor hem; zij begrijpen zijn tweestrijd.

Nando's leven in Nederland

Naar school gaan of een baan behouden in Nederland breekt Nando keer op keer op. Hij zoekt voldoening in liefdadigheid. "Ik help mijn naasten", voegt hij eraan toe. In de praktijk betekent dat vertaalwerk voor Portugees sprekende mensen. Ook biedt hij hun gastvrijheid in zijn huis.

Een leerkracht van de Vrije School gaf hem eens de volgende spreuk mee: De grote opdracht in het leven is niet te *kijken* naar wat - onduidelijk zichtbaar - op een afstand ligt, maar te *doen* wat duidelijk zichtbaar voor de hand ligt.

Verdieping van zijn geloof

Via een Braziliaanse medewerkster hier komt Nando in aanraking met de Pinkstergemeente. Door die ontmoetingen gezegend voelt hij zich gezien en vindt hij 'een

thuis' in het geloof. Hij is van mening dat God alles ten goede kan keren, zo legt hij uit.

Thuiskomen bij zijn dochter

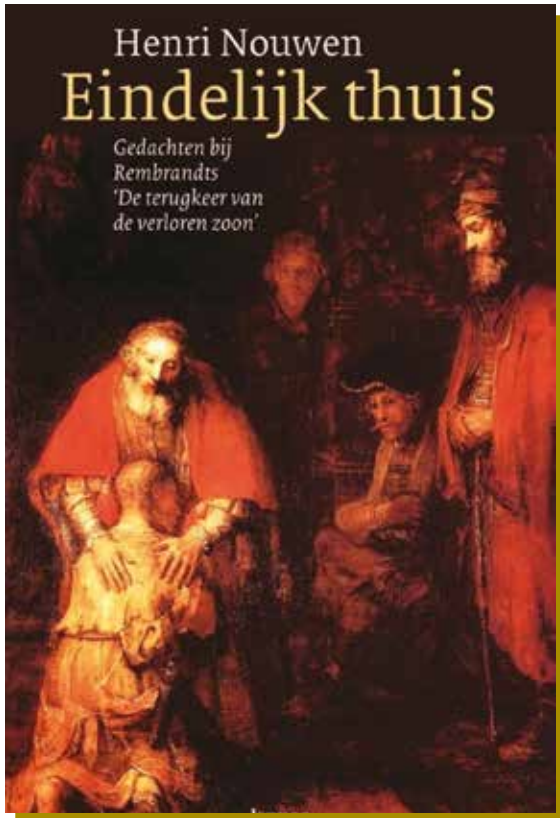
Toch twijfelt hij voortdurend over waar hij zich thuis voelt. Hij verhuist verschillende keren binnen Brabant, tot hij in Den Haag terechtkomt. De diversiteit en de levendigheid daar geven hem uiteindelijk een thuisgevoel. Maar de drang naar Brazilië te gaan, blijft knagen. Na vier jaar van onzekerheid mocht Nando afgelopen voorjaar voor het eerst zijn dochtertje, dat in Peru verblijft, ontmoeten. De uiterlijke gelijkheid, het open karakter en de vrolijkheid van het meisje scheppen direct een innige band tussen vader en dochter. De twee voelen zich thuis bij elkaar. ■

In liefde verwacht en gekregen...

Ik droom van het kind zonder toekomst dat toch op de wereld mocht komen.
Ik droom van het kind zonder moeder want zij heeft het af moeten staan.
Zij gaf dit kind een tweede kans op leven, had de moed het niet bij het huisvuil te zetten, of achter te laten in een doos langs de weg.
Ze stond het niet af aan wanhoop of dood maar gaf het een toekomst: het Leven!
Ik droom van kinderen die ik zo toch nog krijg, en zie ze groeien in mijn huis, mijn hart, mijn dromen.
Zo 'eigen' als 'eigen' maar enigszins is: in liefde verwacht en gekregen. ■

Henri Nouwen, Eindelijk thuis

Henri Nouwen (1932 – 1996), Nederlandse priester, psycholoog en theoloog, was als hoogleraar o.a. werkzaam aan universiteiten in Nederland en de VS. Halverwege de jaren tachtig verruilde hij zijn loopbaan voor de functie van pastor in de Arkgemeenschap in Toronto, een woongroep voor mensen met een verstandelijke beperking.

Deze opmerkelijke keuze was het resultaat van een geestelijke zoektocht, in gang gezet door de ontdekking van Rembrandts schilderij de *Terugkeer van de verloren zoon*. Nouwen heeft van deze spirituele ervaring verslag gedaan in zijn boek *Eindelijk thuis* (1991).

Rembrandts 'verloren zoon'

In 1983 maakt Henri Nouwen in Parijs kennis met een reproductie van het schilderij. De ontmoeting van de net huiswaarts gekeerde verloren zoon met zijn vader, naar het bekende verhaal uit Lucas 15:11-31, intrigeert Nouwen in hoge mate. Bij een bezoek aan de Hermitage in Sint-Petersburg kan hij het origineel uitvoerig bestuderen. Weer thuis verdiept hij zich in de betekenis van het Bijbelverhaal voor Rembrandt, die het doek schilderde in de laatste jaren van zijn leven. Het boek doet van dit alles verslag maar het beschrijft vooral de geestelijke reis van de schrijver, op zoek naar de zin van het leven.

Perspectief

Nouwen kiest in *Eindelijk thuis* steeds een ander perspectief. Eerst ziet hij zich als de verloren zoon, dan

herkent hij zichzelf in de jaloerse en verongelijkte oudste zoon, die bij zijn vader bleef. Uiteindelijk gaat het hem erom het 'kinderlijke' van beide zoons af te leggen en zich te ontwikkelen tot zijn echte roeping: die van barmhartige vader.

Met ontzag sta ik op de plek waar Rembrandt mij heeft gebracht. Hij leidde mij van de knielende, verwonde jongste zoon naar de staande, over hem heen buigende vader; van de plek waar ik gezegend word naar de plek waar ik moet zegenen. Als ik naar mijn eigen, ouder wordende handen kijk, dan weet ik dat ze mij gegeven zijn om ze uit te strekken naar allen die lijden; om ze te laten rusten op de schouders van ieder die tot mij komt. Zo mag ik de zegen schenken die voortkomt uit de onmetelijke stilte van Gods liefde.

(Pagina 156, slotzinnen van het boek.)

Waardering

Wat maakt *Eindelijk thuis* tot zo'n bijzonder boek? Dat is vooral de prachtige schrijfstijl en Nouwens kwetsbare opstelling. Het verhaalt van zijn worsteling met het leven en geeft op ontroerende wijze inzicht in zijn geestelijke groeiproces. De auteur spreekt over zijn falen als gelovige en navolger van Jezus, een gevoel dat velen zullen herkennen.

Nouwen is een begenadigd schrijver maar ook een bevlogen spreker en predikant. In de Crystal Cathedral in Californië hield hij in 1992 drie preken over het thema 'Het leven van de geliefde'. Volg de link op onze website of kijk rechtstreeks op YouTube. ■

Van het parochiebestuur

➤ Hartelijk dank voor uw reacties op de **lezers-enquête**, verspreid via de zomereditie van de NorbertusBode. Ze worden gebundeld en verwerkt. In het kerstnummer delen we de uitkomsten van de enquête mee.

➤ Nacht van het gemis Petruskerk, 4 oktober v.a. 19.00 uur

Een of twee miniconcerten door koorleden o. l. v. Jac Peeters. Er is koffie/thee en gelegenheid voor een kaarsje, een goed gesprek en een intentie op het prikbord. U kunt twee troostrijke teksten meenemen: het gedicht van pagina 7 met op de achterkant enkele verzen uit het Bijbelboek Korinthiërs: 2 Kor. 1:3-4.

Als Jezus bij je thuiskomt

In de Bijbel lezen we hoe Jezus drie jaar lang rondtrekt. Hij lijkt geen (t)huis te hebben en gaat vaak op zoek naar een logeeraadres. Niet bij een belangrijk iemand maar bij mensen die buitengesloten worden. Ze zijn ziek of arm of werken voor de Romeinse bezetter. De verhalen vertellen wat er gebeurt als Jezus bij hen thuiskomt. Ze leren ons hoe we voor elkaar een veilig thuis kunnen zijn door elkaar te respecteren. Stel je eens voor dat je steeds op zoek moet naar een slaappleaats voor de nacht. En hoe zou jij het vinden als er een belangrijk persoon bij jou komt eten of logeren? ■

Eén van ons junior Fleur en Tigo van Drunen

Tigo van Drunen (9 jaar) heeft op 25 juni zijn communie gedaan, omdat hij "gelooft in God." Deze dag omschrijft hij als "de mooiste van mijn leven!" Het liefst was hij nog langer in de kerk gebleven. Ook grote zus Fleur van 10 voelt zich fijn in de kerk, vooral omdat de mensen er zo stil zijn. Zij houdt van rust. We hebben Fleur en Tigo gevraagd wat voor hen 'thuiskomen' is.

Het gezin Van Drunen woonde al in Hilvarenbeek, maar is vier jaar geleden naar een andere woning verhuisd. De kinderen, onder wie ook zusje Saar, voelden de spanning van de verhuizing, maar vertellen meteen dat zij heel snel gewend waren. Dat geldt ook voor vader Bas en moeder Marlous. De gezichten van Fleur en Tigo laten zien dat zij zich op hun gemak voelen!

Hoe voelt dat, na een vakantie thuiskomen. Tigo vindt het raar en omschrijft het als: "Dan weet je niet meer wat je hebt." Hij gaat altijd direct naar opa en oma die vlakbij wonen en graag luisteren naar zijn vakantie verhalen. Diezelfde dag nog bezoekt hij ook de andere grootouders.

Alles Kidz

Fleur beleeft thuiskomen anders. Ze zegt heel blij te zijn met haar bed en haar bureau. Fijn dat ze weer heerlijk in haar kamer kan rommelen! Ze is er graag om te lezen, maar zit net zo lief beneden op de bank te chillen, zegt ze. Bij dit huis geniet ze ook enorm van de trampo en de rekstok in hun voortuin. Als Tigo thuis is, zie je hem vaak googelen, omdat hij geïnteresseerd is in voetbal en informatie over andere landen zoekt.

Hun huis noemen zij een fijne plek, waar ze allebei het liefste zijn. Toch laat Fleur weten dat zij heel graag eens naar Parijs wil om Disneyland en de Eiffeltoren te bezoeken en... een lekker croissantje te eten!

Al zijn de kinderen het liefst thuis, ze willen graag laten zien hoe hun droomhuis eruitziet. Fleur tekent een huis met kamers in één kleur. Het is klimaatneutraal en staat in de natuur. Zij houdt van balkonnetjes en gezellige plekjes met mooie spulletjes. Via de regenboogglijbaan plons je in het zwembad. Het kunstwerk van Tigo laat duidelijk zien dat hij voetbalfan is, vooral van Willem II.

Fleur heeft nog een passende afsluiter: "Een huis is niet een thuis als iemand zich er niet fijn voelt..." ■

Mijn huisje

Soms doe ik mijn huisje van binnen op slot. Dan wil ik alleen zijn, alleen zijn met God. Daar praten we even, heel rustig, heel stil, God vraagt wat ik voel, wat ik denk, wat ik wil. Mijn hart zit vol drukte, het gaat wild tekeer, maar alles komt thuis bij de lieve Heer. En zo word ik opgeruimd, kalmer en schoner, want Hij is het huis waarin alles mag wonen, Hij kan het sorteren en Hij maakt het goed. Ik zou het niet kunnen zoals Hij dat doet. Dan kan ik weer ademen, licht zien, hopen! Mijn huisje is opgeruimd, ik kan weer open! ■

Bijbelverhaal: De verloren zoon

Een vader had twee zonen. "Vader," zei de jongste, "ik heb een idee! Als u dood bent, krijg ik toch een deel van uw geld? Kan ik dat nu alvast krijgen? Ik wil weg, wat van de wereld zien." De vader gaf de jongste zoon zijn deel.

De jongen ging op reis. Wat viel er veel te zien en te beleven! 'Ik ga er eens lekker van genieten, geld genoeg', dacht hij. Hij nam het er goed van, ging van feest naar feest en had veel vrienden. Maar toen zijn geld op was, liet iedereen hem in de steek. Hij kreeg honger en wist niet waar hij naartoe moest.

'Wat doe ik hier?' dacht hij. 'Wat ben ik ver van huis! Ik ga terug naar mijn vader en zal zeggen dat ik stom geweest ben, dat weggaan niet goed was, en hem vragen om een baantje als werkmans.' Hij was nog een eind van huis, toen zijn vader hem al met open armen tegemoetkwam. Het was alsof hij zeggen wou: "Jongen, wat heb ik naar je uitgekeken!" Hij gaf zijn zoon een dikke knuffel, liet een warm bad voor hem maken en de mooiste kleren klaarleggen. "En nu gaan we feestvieren," zei de vader, "want mijn zoon is weer thuis." ■

Voor de digitale versie van het hele verhaal zie Youtube

Prentenboeken over huis en thuis

Thuis is misschien wel de belangrijkste plek van de wereld. Daar ga je naartoe na een drukke dag op school. Je kunt er jezelf zijn en er wordt van je gehouden. Een veilig huis is onmisbaar. In deze prentenboeken gaat het over 'thuis'.

Bart Moeyaert, Afrika achter het hek

Naast de hoofdpersoon, een jongetje van een jaar of acht, komt een vrouw uit Kameroen wonen. Ze heeft zo'n heimwee naar haar thuisland, dat ze achter in de tuin een lemen hut bouwt. Aan het jongetje legt ze uit waarom ze dat doet. Benieuwd hoe het verhaal afloopt? Luister naar de podcast: Bart Moeyaert, Afrika achter het hek podcast

Max Velthuis, Klein-Mannetje heeft geen huis

Klein-Mannetje woont in een schoenendoos. Als na dagenlange regen de doos in elkaar zakt, moet hij op zoek naar een ander huis. Waar zal hij gaan wonen? Waar voelt hij zich thuis? ■

Ook als digitaal prentenboek op Youtube.

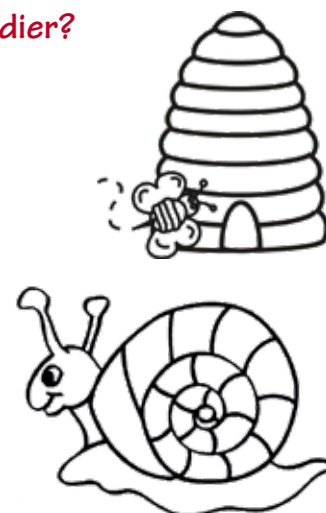
Een kijktafel maken

Wanneer voel jij je ergens thuis? Het maken van een kijktafel kan je helpen het antwoord op deze vraag te vinden. Zet eerst op papier wat er opkomt bij het gevoel ergens thuis te zijn. Verzamel daarna spulletjes die bij jouw thuisgevoel horen. Zet ze op een plekje in huis mooi bij elkaar. Laat iedereen jouw kijktafel zien en vertel waarom jij gekozen hebt voor deze verzameling. Veel plezier met deze leuke opdracht! ■

Welk huis hoort bij welk dier?

Vogel	Web
Bever	Stal
Bij	Holletje
Muis	Huis
Haas	Mand
Spin	Til
Paard	Ren
Kippen	Cocon
Duiven	Korf
Slak	Burcht
Hond	Leger
Rups	Nest

Een van ons

Hannie van Veenendaal

'Een rots in de branding'

Op 29 april 2023 heeft Hannie van Veenendaal tijdens een mooie viering afscheid moeten nemen van haar man Joop, een fervent verzamelaar van glanzende mineralen. Ze dachten 'in mogelijkheden', om samen nog heel veel uit het leven te halen. Met het wegvallen van Joop, Hannies 'rots in de branding', verdween voorlopig de glans uit haar leven.

Alleen thuis(komen)

Op 30 april beseft Hannie dat ze het weer alleen moet doen. Alleen thuiskomen en thuis zijn is de realiteit. Het afscheid van Joop was mooi maar familie en (klein-) kinderen vertrekken geleidelijk aan naar huis om de draad van het gewone leven op te pakken. Er is niemand meer om aan te vragen: "Wil je nog koffie?" Niemand die bij thuiskomst belangstellend informeert: "Hoe was het?" Niet meer samen tv-kijken, eten, lachen, over belangrijke en onbelangrijke zaken praten. Niemand om de vreugde mee te delen; geen hand meer om vast te houden.

Oude en nieuwe relatie

Zowel Hannie als Joop heeft dit eerder meegemaakt, nadat hun vorige relatie, elk door een andere oorzaak, verbroken werd. Het is een pijnlijk proces om doorheen te moeten. In zo'n periode veranderen contacten, soms in goede zin maar soms juist niet. Het is de kunst door verdriet, eenzaamheid, teleurstelling en boosheid heen te kijken naar alle mooie dingen die er met de vorige partner óók zijn geweest. Met beider kinderen uit hun eerdere relatie vormden Hannie en Joop een nieuw, harmonisch gezin. Bij het afscheid van Joop hebben Hannies kinderen dit heel mooi verwoord. Door het wegvallen van Joop verloor het gezin een hoeksteen... en Hannie stond er wéér alleen voor.

Levende stenen

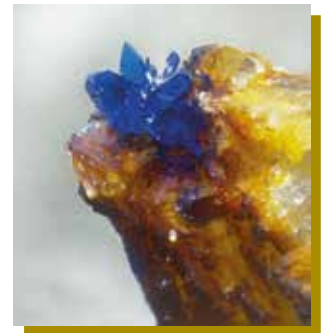
De ervaring leert dat wij mensen 'levende stenen' zijn om een gezin, een familie maar ook een gemeenschap mee op te bouwen. Ze zijn belangrijk wanneer je – net als Hannie – weer verder moet met je leven. Als die 'stenen' er zijn, heb je goud in handen.

Zo zei een van haar kinderen tegen Hannie dat ze nieuwe ervaringen kan opdoen. Er zal weliswaar nog geen glans van mineraal op zitten, maar eenmaal een plezierige herinnering zullen ze vast gaan schitteren. Hannie is recent bijvoorbeeld voor het eerst in haar leven met zoon en kleinzoon naar Willem-II geweest, en "het was nog leuk ook!"

Huis van steen

Het huis van steen is hetzelfde gebleven, de plek waar het staat ook, maar 'thuis' is anders geworden. Hannie neemt de tijd om alles wat Joop en zij met zorg aangeschaft en bewaard hebben, weloverwogen tegen het licht te houden. Dat geldt voor alle verzamelingen in Joops werkkamer, die nog steeds een stukje 'Joop' zijn. Het geldt zeker voor zijn stenen, die tijdens de vele reizen tot een enorme collectie zijn uitgegroeid, evenals alle foto's ervan.

Het huis zelf en de plek voelen nog steeds goed en 'omarmen' haar, al wordt het nooit meer zoals het was.

Samen hadden Hannie en Joop een rijk leven, dat met geen geld of mineraal te betalen is. Vanuit die herinneringen zet Hannie nu stappen vooruit om verder te gaan met haar leven. Ze ontvangt veel steun van de 'levende stenen' - haar gezin, familie en vrienden - om nieuwe herinneringen te maken, die op den duur het leven weer glans geven. ■

Toon Hermans, Als de stilte komt

Nu 't rouwrumoer rondom jou is verstomd,
de stoet voorbij is, de schuifelende voeten,
nu voel ik dat er 'n diepe stilte komt
en in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten.
En telkens weer zal ik je tegenkomen,
we zeggen veel te gauw: het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.
Ik zal nog altijd grapjes met je maken,
we zullen samen door het stille landschap gaan.
Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken,
raak je mijn hart nog duidelijker aan. ■

Een schone kerk straalt gastvrijheid uit

Hoe fijn is thuishomen in een opgeruimd huis, of na een paar dagen in een andere omgeving weer heerlijk slapen in je eigen, frisse bed. Of genieten van een helder uitzicht na het ramen zemen. Dankzij de vrijwilligers die zich met het interieur van de kerken bezighouden, komen ook wij parochianen in een schoon en fris 'huis'.

Foto: Riet de Rooij, Toos Hoosemans en Corrie Plasmans

Schoonmaakgroepen

Bijna 20 jaar geleden vroeg pastoor Barberien in de kerk én aan de KVO of er mensen bereid waren in groepjes de Willibrorduskerk te poetsen. Zo'n 25 dames gaven gehoor aan zijn oproep. Acht groepen maakten bij toerbeurt de kerk in Diessen wekelijks schoon. Enkele heren hielpen mee bij de grote beurt en het koperpoetsen.

Op dit moment zijn er nog vijf groepen. De dames zijn intussen op leeftijd en sommige zijn zelfs al gestopt. Lies de Jong (bijna 86) houdt er eind 2023 mee op. "Ik heb het altijd met veel liefde en plezier gedaan", zegt ze, "maar nu word ik oud en te snel moe. Ik hou ook mijn huis nog zelf schoon." De taak van 'regelaar' berust nu bij Marja de Brouwer van het parochiesecretariaat. Ook voor de schoonmaakgroep is het moeilijk nieuwe mensen te vinden. Inmiddels zijn ze overgestapt op tweewekelijkse beurten. Het is nog altijd een gezellige groep en als ze klaar zijn, kijken ze voldaan om naar een fris geпоetste kerk!

Hoe nu verder?

In oktober komen de mensen die poetsen in de Norbertusparochie, bij elkaar om kennis te maken met Rianne van de Sande, bestuurslid vrijwilligers. Samen gaan ze bespreken hoe het schoonmaakwerk momenteel gaat en hoe het in de toekomst geregeld kan worden. ■

In onze parochie

Gedoopt

- **Abbey de Lange**
* 11 februari 2023, ♠ 4 juni 2023
Dochter van Bob de Lange en Cynthia Groenewoudt
- **Mees Berens**
* 6 juni 2022, ♠ 18 juni 2023
Zoon van Jill Berens
- **Louis Koolen**
* 7 juli 2022, ♠ 8 juli 2023
Zoon van Robin Koolen en Kee Schwagten
- **Lias Suos**
* 12 augustus 2022, ♠ 27 augustus 2023
Zoon van Bart Suos en Segalle Christ
- **Lina van Gool**
* 2 december 2022, ♠ 24 september 2023
Dochter van Adri van Gool en Stephanie Meulendijk

Gelovig afscheid

- **Annie van Gils-de Laat**, † 20 mei, 79 jaar
- **Nelly Stokkermans-Heuvelmans**, † 20 mei, 92 jaar
- **Antoon Roozen**, † 30 mei, 86 jaar
- **Cees van den Broek**, † 1 juni, 90 jaar
- **Annie Bressers-Baars**, † 17 juni, 93 jaar
- **Harriët van Straaten-Kokx**, † 22 juni, 71 jaar
- **André van Mook**, † 24 juni, 89 jaar
- **Jo Damen**, † 28 juni, 82 jaar
- **Jan Bakkers**, † 23 juli, 83 jaar
- **Kitty Leijten-Martens**, † 24 juli, 88 jaar
- **Frans de Jong**, † 17 augustus, 83 jaar
- **Bea Groothuis-Stappers**, † 18 augustus, 100 jaar
- **Jos Hesselmans**, † 19 augustus, 87 jaar

Agenda

- Elke eerste zondag 11.00 uur, gezinsviering in de Petruskerk m.m.v. Luciani; aansluitend koffiedrinken
- Vrijdag 24 november, 19.00 uur, H. Vormsel
- Zaterdag 16 december, winterconcert Becadans, Petruskerk

Colofon

Dit is een uitgave van de R.K. Parochie H. Norbertus. Zij verschijnt enkele malen per jaar in alle kernen van de gemeente Hilvarenbeek.

Contact: Heuvelstraat 1, 5087 AA Diessen

E: info@h-norbertus.nl (algemeen); pastoor@h-norbertus.nl

I: www.h-norbertus.nl

Redactie: Marie-José Lamers, Lilian Lenior, Alice Otte, Rianne van de Sande, Jacqueline de Wit en Mirthe de Wit.

Opmaak: Wolters Creative

© Het overnemen van teksten en foto's, alsook het (ten dele) kopiëren van bepaalde onderdelen en applicaties, zonder schriftelijke toestemming van het parochiebestuur is verboden.

